

Ивана. Бастардътъ тѣ иде, приближава, тѣ са, тѣ ма диратъ! Ахъ, ако тя намѣратъ! —

Лионелъ. Азъ ще тя запазя! —

Ивана. Азъ трѣбва да умра ако паднешъ ти убить отъ тѣхни тѣ рѣцѣ!

Лионелъ. Скѣпъ ли съмъ ти?

Ивана. Свята си на Небе то!

Лионелъ. Ще мога ли пакъ да тя видя? Отъ тебъ да чуя?...

Ивана. Никога! никога!

Лионелъ. Дай ми тѣзи сабя за залогъ, че ще тя видя пакъ! (*грабва ѝ сабята*).

Ивана. Дозволи ли си?

Лионелъ. Отъ сега ще отбѣгвамъ вече отъ насила и ще тя видя пакъ! (*пзлиза*).

ЯВЛЕНИЕ ЕДИНАЙСЕТО.

Дюноа, Ла-Хиръ и Ивана.

Ла-Хиръ. Тя е! жива е; жива!

Дюноа. Ивана не ся бой, приятели тѣ пристигнаха!

Ла-Хиръ. Струва ми ся, че Лионелъ бѣга тамъ.

Дюноа. Остави го да побѣгне! Послушай, Ивано, праведно то нѣщо всякога побѣждава; Раймсъ отвори велики тѣ си двери, народъ тѣ притича отъ всяка страна да посрѣшне краля си.

Ла-Хиръ. Що е на дѣвица та? Тя е прѣблѣдняяла, тя отпада, отпада! (*Ивана залита и иска да падне*).

Дюноа. Тя е ранена — сдерете ѝ Панцера, въ рѣка та; но рана та е лека!

Ла-Хиръ. Крѣвъ тече!

Ивана. Оставете я да тече съ моятъ животъ! (*пада въ несвѣстъ въ ръцѣ тѣ Ла-Хирови*). *Завѣса та пада.*